Final Break

Ian S. Thompson

They had been walking along Oxford Street. Now they stopped, Greg’s hand on her arm.

“This is the place,” he said. “I thought you might get the sort of thing you liked here.”

Helen nodded, but there were tears in her eyes as she looked through the shop-window. The new hat had been his idea, not hers.

“What about the black one?” He pointed. “It would go with your suit!”

Her lips trembled. One of the little things she loved so much about him was the really genuine interest he had always taken in what she wore. It had made you feel young, somehow, loved, though in your heart you knew you were young no longer.

“Yes. Yes, it would, wouldn’t it?” She carefully avoided meeting his eyes, because there was so much in her own eyes that he must never see.

They went into the shop. A clerk appeared to wait on them.

Helen described the hat. It was in the window.

She was wishing now that they had never come into the shop. But Greg had been insistent. He wanted to give her something. A parting gift, he had called it.

He was smiling now out of blue, untroubled eyes. Which surprised her. And yet why should it, she asked herself, as she took the hat from the clerk and placed it on her blue-gray hair?

Son Veda

Ian S. Thompson

Oxford Caddesi boyunca yürüyorlardı. Ve şimdi Greg’in eli onun kolunun üstünde, durdular,.

“İşte burası” dedi. “Düşündüm de, hoşuna gidecek şeyi buradan alabilirsin buradan.”

Helen başıyla onayladı, ama vitrinden içeri bakarken gözlerinde yaş vardı. Yeni şapka onun fikriydi, kendinin değil.

“Şu siyah olana ne dersin?” diye eliyle gösterdi. “Elbisenle iyi giderdi.”

Kadının dudakları titredi. Onun hakkında bu kadar çok sevdiği yanlarından biri de, kendisinin ne giydiğine gösterdiği gerçekten samimi ilgisiydi. Her ne kadar aslında artık genç olmadığını bilsen de, bu kendini genç ve sevilen biri gibi hissettmeni sağlardı.

“Evet. Evet, iyi giderdi, değil mi?” Özenle onun gözleriyle buluşmaktan kaçındı, çünkü kendi gözlerinde onun görmemesini gerektirecek çok şeyler vardı.

Dükkana girdiler. Bir tezgahtar belirdi yanlarında hizmet etmek için.

Helen şapkayı tarif etti. Vitrinde duruyordu.

Şu anda dükkana hiç gelmemiş olmayı diledi. Ama Greg ısrar etmişti. Ona bir şey vermek istemişti. Bir ayrılık hediyesi demişti adına.

Gülümsüyordu şimdi üzgün olmayan, dertsiz gözlerle. Bu da Helen’i şaşırttı. Ve ama neden diye sordu kendine ? Şapkayı tezgahtardan alıp ve mavi-gri saçlarının üzerine yerleştirdiği anda;

She had always tried to be modern, and part of modernity was to see these things through bravely, when and if they came.

Her mind turned back. And she saw herself in the hat shop mirror, not as someone in a black tailored suit, but as a bride. Smiling, radiant, on Greg's arm. At least they had said she had looked like that. She had never thought of it, never cared. She had been so completely, so blindly happy.

Five minutes later they were out again in the sunshine of the street and Greg, after looking at his watch, suggested tea.

"I know a place-" There was an expression of excitement in his eyes which she could not understand. "You'll like it there."

It was a small, very ordinary café in one of the side streets off Oxford Street. He ordered for them both, and then leaned back.

He didn't speak, but his hand came out across the table and took hers.

"Please, God, don't let me cry," she prayed. "Not now. Not so long as he's with me."

The tea arrived. He drank one cup quickly, lit himself a cigarette, and then said:

"You're quite certain that you want to stay on in that house alone? I mean- well, I feel rather badly about the whole thing, and if there's anything I could do-"

Her zaman modern olmaya çalışmıştı ve modernliğin bir parçası da gelişen olayları, geldikleri zaman ve şartlarda cesurca karşılamaktı.

Zihni bir an eskilere gitti. Ve şapka dükkanındaki aynada kendini, terziye diktirilmiş siyah bir takım elbise içindeki biri olarak değilde, bir gelin olarak gördü. Greg'in kollarında gülümseyen ve mutluluktan uçan. Herkes öyle göründüğünü söylemişti. Bunu hiç aklına getirmemiş, hiç umursamamıştı. Şimdiye kadar öylesine bütünüyle ve kör bir şekilde mutlu olmuştu ki…

Beş dakika sonra tekrar dışarıda, güneş ışığıyla parlayan caddedeydiler ve Greg, saatine baktıktan sonra, çay içme teklifinde bulundu.

"Bir yer biliyorum_" Gözlerinde, Helen'in anlayamadığı bir heyecan ifadesi vardı. "Orayı seveceksin."

Bu Oxford Caddesi'nden uzak yan caddelerden birinde küçük, oldukça sıradan bir kafeydi. İkisi için de sipariş verdi, ve sonra geriye yaslandı.

Konuşmadı, ama eli masanın üzerinden uzanıp Helen'in ellerini tuttu.

"Lütfen, Tanrım, ağlamama izin verme," diye yalvardı Helen. "Şimdi olmasın. Benimle birlikte olduğu süre boyunca değil."

Çaylar geldi. Bir Fincanı çabucak içti, kendine bir sigara yaktı, ve şöyle dedi:

"O evde tek başına kalmak istediğinden tamamen emin misin? Demek istediğim- yani, bütün bu olanlar hakkında kendimi oldukça kötü hissediyorum, ve eğer yapabileceğim bir şey varsa_"

There was one thing, but it would have been hysterical weakness to have suggested it. She shook her head. She didn't want him to have any feelings of regret, any pains of conscience. It had been wonderful having him for all those years.

"No, really," she said. "It'll be all right."

But he still didn't seem satisfied.

"There's another thing I'd like to mention," he said. "I didn't say anything about it before because I know- well, I know how sensitive you are about that sort of thing- " He broke off and then went hurriedly on, his eyes avoiding hers. "It's money. I've arranged with the bank…"

The color came at once to her cheeks. Not because of any false pride. That was a luxury you couldn't afford if you had no one to support you. But-

"Oh, Greg, you shouldn't," she said with embarrassment.

He brushed that aside. Angrily almost.

"Why not? It's something I want to do. And Sandra- " He mentioned the girl's name- "She agrees. We were talking about it last night."

Sandra…. We…. How easily, familiarly, he spoke of her. Helen thought with an ache. And yet two months ago they hadn't even met. Two months…. Was it really only that time since he'd gone up to London on that business trip?

She had realized, of course, after he came back, that there was something, although he hadn't actually said a word then. Some deep-rooted woman's instinct had warned her that he wasn't all hers any longer, that she was sharing him with someone else.

Bir şey vardı, ama bunu teklif etmek histerik bir zayıflık olurdu. Başını iki yana salladı. Onun hiç bir pişmanlık ya da vicdan azabı duymasını istemiyordu. Yıllardır ona sahip olmak bile çok güzeldi.

"Hayır, gerçekten, dedi Helen. "Yakında düzelir."

Ama o halen tatmin olmuş görünmüyordu.

"Bahsetmek istediğim başka bir şey var," dedi. "Daha önce bunun hakkında hiç bir şey söylemedim çünkü biliyorum- yani, bu tür konularda ne kadar duyarlı olduğunu-" Konuşmasını birden kesti ve sonra aceleyle devam etti, gözlerini ondan kaçırarak. "Konu para. Bankayla ilgili düzenlemeleri yaptım…"

Hemen yanaklarına renk geldi. Bu hiç de sahte bir gurur nedeniyle değildi. Eğer sana destek olacak kimsen yoksa; gurur konusu yapmayacağın bir lüx sayılırdı. Ama-

"Ah, Greg, yapmamalıdın," dedi utanarak.

O buna aldırmadı bile. Neredeyse sinirli şekilde.

"Neden olmasın? Bu yapmak istediğim bir şey. Ve Sandra-" Kızın ismini söyledi- "O da aynı fikirde. Geçen gece bu konu hakkında konuşuyorduk."

Sandra…. Biz…. Ne kadar da kolay ve samimi bir ifadeyle konuştu onun hakkında, diye düşündü Helen acı içinde. Ve iki ay önce henüz tanışmamışlardı bile. İki ay…. Gerçekten de, şu iş gezisi için Londra'ya gitmiş olması gerçekten bu kadar mıydı?

O döndükten sonra elbette farketmişti bir şeyler olduğunu, her ne kadar o zamanlar gerçekten bir kelime bile etmediyse de. Bir çeşit derinden gelen kadın içgüdüsü, kendisine artık tamamen sahip olmadığı ve onu bir başkasıyla paylaşıyor olduğu hususunda onu uyarmıştı.

A girl. Young, fresh, and lovely. The imagined picture had filled her with a sense of panic. He had changed his job for a better one and gone up to live in London. For a month she hadn't seen him. And she had never met the girl.

Sandra… She worked in the advertising business, he had told her. And very clever. But that didn't matter to Helen. When you have loved somebody with every part of you, you did not think of cleverness in considering that younger person to whom you were losing him.

Was she really nice? Would she work to keep him happy as you had tried to do?

But Sandra,… The name had a sharp quality. You couldn't imagine a girl with a name like that being- Helen's eyes were drawn to a girl who had just walked into the café, who was looking around hesitantly- well like that, for instance.

Then the girl turned. She was beautiful, with a shy, sweet loveliness that caught at your heart. Helen stayed, quite unconscious that she was staring. And then her eyes widened in surprise as she saw Greg rise to his feet. The girl was hurrying towards their table.

"So you were able to get here, darling!" She heard Greg's voice and then he had turned, was smiling down at her. "A little surprise," he said. "This is Sandra, Mother. Tomorrow's happy bride!"

Bir kız. Genç, canlı ve sevimli. Hayalindeki resim, onu bir panik duygusuyla doldurdu. Greg ise işini daha iyi bir işle değiştirmişti ve yaşamak için Londra'da gitmişti. Bir ay boyunca onu görmemişti. Ve kızı da daha önce hiç görmemişti.

Sandra… Reklamcılık işinde çalıştığını söylemişti kendisine. Ve çok da zeki olduğunu. Ama bu Helen için önemli değildi. Birini tüm kalbinizle sevdiğinizde, bu sevdiğiniz kişiyi, uğruna kaybediyor olduğunuz daha genç insanın zekiliğini asla umursamazdınız.

Gerçekten güzel miydi? Senin uğraşmış olduğun kadar onu mutlu etmek için uğraşır mıydı?

Ama Sandra,… İsminin belirgin bir kalitesi vardı. Bunun gibi bir ismi olan bir kızın böyle- Helen'in gözleri, kafeye yeni girmiş ve kararsızca etrafına bakınmakta olan bir kıza takıldı- mesela böyle biri olabileceğini hayal bile edemezdiniz.

Sonra kız döndü. Kalbinizi yakalayan, utangaç ve sevimli çekiciliğiyle güzel bir kızdı. Helen kızın bakındığını görünce bilinçsizce bakakalmıştı. Ve sonra Greg'in ayağa kalktığını görünce şaşkınlıktan gözleri daha da açıldı. Kız onların masasına doğru hızla yaklaşıyordu.

"Demek buraya gelebildin, sevgilim!" diyen Greg'in sesini duydu; ve sonra Greg dönmüş, kendisine gülümseyerek bakıyordu. "Küçük bir süpriz," dedi Greg. "Anne, bu Sandra. Yarının mutlu gelini!"